

Nihče ga več ne pozna in na svojem lastnem domu najde same tuje ljudi. Čudno se mu to zdi, in ker si vsega tega ne more raztolmačiti, gre k gospodu župniku, da bi mu to stvar razložili. Ali tu je bila še le prava težava, ker se nista mogla porazumeti. Misijonar je zatrjeval, da je nekako pred jednim letom otišel iz doma. Gospod župnik gredo gledat v neko zelo staro knjigo.

Tù najdejo, da je pred tristo leti nek misijonar otišel v Kralj-Matjaževo deželo in — vrnil se še ni. Vsi njegovi sovražniki so v tem času pomrli, in ni se mu bilo več treba bati za življenje. Živel je brez vseh skrbi do smrti.

(Zapisal v okolici Ptujске gore Rok D. Gorski.)

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Mrjasec.

aródnik našega domačega prašiča je mrjasec ali divji prašič. Ta zvér je zelo močna in po vsem podobna našemu domačemu prašiču. A če pogledate podobo, takój zapazite, da je nekoliko krajšega in bolj zatrepnega trupla kakor naš domač prašič. Tudi glavo ima daljšo in močnejše noge. V obeh čeljustih ima velika, robata in navzgor zakrivljena okla, ki so pri starem mrjasecu za človeka zelo opasno (nevarno) orožje. Razkačen mrjasec

z okli svojemu sovražniku lahko trebuh razpori. Uren je, kakor malo katera druga zvér; skozi največjo goščavo dere, kakor da bi ga nesel vihar; a tudi plavati zna dobro.

Mrjasec je previdna zvér; jako tenko sliši in dobro voha, a vidi slabo. Če ga nihče ne razjezi, miren je ter se za nobeno stvar na svetu ne briga. Za človeka, ki gre mirno svoj pot mimo njega, se niti ne zmeni, še celó v goščavo se mu umakne. A vse drugače je, kadar ga človek razdraži. Kakor besen plane nanj ter ga skuša raniti z oklom. V oklu ima mrjasec strašno moč; ako ž njim človeka v stegno zagrabi, prereže mu meso do kosti; ako ga pa v trebuh zadene, razpóri mu ga, da je človek na mestu mrtev.

Mrjasec učka starost 20 do 25 let.

V prešnjih časih je bilo po vsej Evropi dosti mrjascev, a zdaj so vže malo ne popolnem izginili, ker so je povsod preganjali kolikor so le mogli. In kaj bi jih ne! Mrjasci delajo po gozdih, še več pa na obdelanem polji veliko kvare, ker ne samó da mnogo požró in pohlastajo, ampak še več po-teptajo. Popolnem divji mrjasci se še dobé na južnem Ruskem, Poljskem, Ogerskem, Grškem in Španskem. Največ jih je v Aziji in severnej Afriki, vzlasti v Egiptu.

Mrjaščevo meso ljudje radi jedó, ker diši po divjačini in je sploh prav tečno in okusno. Tudi klobase so dobre; zato Evropejci vsako leto v Egiptu postreljajo mnogo mrjascev ter je podelajo v klobase, ki se v Evropi drago prodajajo.

—x—

Listje in cvetje.

Uganke.

1. Dolga na drog,
Živa brez rok
Hodim brez nog
V grme in log,
V luknjo pod glog. (Kaka.)
2. Pač stvar sem prečudna,
Če vidiš, me ni;
Če nič pa ne vidiš,
Pokažem se ti. (Tema.)
3. Karkoli mi rečeš,
Opravim zvestó;
Pa nimam jezika,
Sem gluho, mrtvó. (Pismo.)

Nove knjige in listi.

* Angeljček, otrokom učitelj in prijatelj. Izdal Anton Kržič. III. zvezek. V Ljubljani, 1887. Tiskala Katoliška Tiskarna 8° 48 str. (Cena 12 kr. po pošti 5 kr. več.) — Kakor prvi in drugi takó je tudi tretji zvezek dobro došel našej mladini ter z veseljem pozdravljamo „Angeljčka“ posebno zdaj, ko bode sv. Miklavž nosil pridnim otrokom darila. Pač ga ni primernejšega darila, bodi si o katerej koli priložnosti, za našo slovensko mladino, kakor kaka lepa poučna knjižica, ki jo naša mladina z veseljem čita ter se ž njo bolje in tudi dlje časa prijetno zabava, kakor s kako drugo ničvredno igračo. Knjižica „Angeljček“ je v ta namen kakor nalašč ter ne stoji več, kakor bóhih 12 soldov. Tudi

tretji zvezek je enako prvima okrašen z lepimi in primernimi podobicami za mladino. Zatorej pustite „Angeljčka“ v hišo, da vas podučuje, vam dela veselje in kratek čas. —č.

Hrvatski pedagog.-književni sbor v Zagrebu je ravnokar izdal in razposlal svojim udom tri izvaunredno lepe knjige za 1887. leto. Naslov jim je:

* Ob uzgoju. Misli Nikole Tomasea. S talijanskoga preveo Skender Fabković. Zagreb, 1887. 8°. 212 str.

* Emil ili ob uzgoju. Napisao J. J. Rousseau. S franceskoga preveo Ivan Širola. Prvi dio. Zagreb, 1887. 8°. 220 str.

* Sielo za zabavo i pouku. Složio za djevojčice Janko Tomić, učitelj više djev. škole u Karlovcu. Zagreb, 1887. 8°. 180 str.

To so knjige, kakeršnih še nedostaje v našem slovenskem šolskem slovstvu; pač bi bilo želeli, da je čitajo tudi naši slov. ljudski učitelji, ker je jezik tako lehak, da ga vsak količkaj izobražen Slovenec lahko umeje. —č.

Rešitev zabavne naloge in briljanta v II. „Vrtčevem“ listu.

Rešitev zabavne naloge:

Marija,
Agata,
Rozalija,
Ivana,
Jerica,
Ernestina,
Tekla,
Apolenija.

Začetne érke dadó imé Marijeta.